

Manitou, Wiersze staro

Wiersze staroświeckie co wzruszają teraz
Z rymami jak należy z przecinkiem i kropką
Z dworem co znikł nagle cicho i na zawsze
A wiadomo cisza większa niż milczenie
I pamięć już posłuszna gdy przeszłoą
Z babcią co na werandzie cerowała dziurę
Bez nożyczek zębami przegryzając nitkę
Tuż przy koszu na grzyby by się nie sparzyły
Z wojem co się gazetą niepotrzebnie zajął
Więc pomagał mu diabeł ale kopnął anioą
Ze smutkiem przemijania jagą jarzyn jeży
Gdyby śmierci nie było nikt z nas już by nie żyą
Przemijamy jak wszystko by w ten sposą przetrwać
Uczucia bez łapą i rąbanka grzechąw
Wielka miłość co zawsze wydaje się łatwa
I wie już tak od razu że nie wie co będzie
Choć za młodu drży serce a na starość no
Wszystko co najcenniejsze spaliło się w piekle
Wiersze staroświeckie niemodne naiwne
Ten sam baran co wtedy
Ale szczęście inne